

@Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

@The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 610 din 24 august 2012

Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA
din 21 februarie 2012, definitivă la 21 mai 2012,

în Cauza S.C. Bartolo Prod Com - S.R.L. și Botomei împotriva României
Strasbourg

(Cererea nr. 16.294/03)

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza S.C. Bartolo Prod Com - S.R.L. și Botomei împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ján Šikuta, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Mihai Poalelungi, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu, la 31 ianuarie 2012, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 16.294/03 îndreptată împotriva României, prin care o societate comercială română, S.C. Bartolo Prod Com - S.R.L., și un resortisant român, domnul V. Botomei, au sesizat Curtea la 5 mai 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Societatea Comercială Bartolo Prod Com - S.R.L. este reprezentată de al doilea reclamant, domnul Botomei, administratorul acesteia, care este totodată avocat în Bacău.

Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, doamna I. Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. În urma abținerii lui Corneliu Bîrsan, judecător ales să reprezinte România (art. 28 din Regulamentul Curții), Președintele Camerei I-a desemnat pe domnul Mihai Poalelungi în calitate de judecător ad-hoc (art. 26 § 4 din Convenție și art. 29 § 1 din Regulamentul Curții).

4. La 8 martie 2010, cererea a fost comunicată Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 1 din Convenție, s-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Prima reclamantă este o societate cu răspundere limitată înființată în 1994, cu sediul social în municipiul Bacău. Domnul Botomei, al doilea reclamant, este administratorul și reprezentantul legal al acesteia.

6. La 28 iulie 1995 și 3 mai 1996, Primăria orașului Bacău a autorizat societatea reclamantă să comercializeze produse alimentare într-un spațiu comercial amenajat în două apartamente aflate în proprietatea societății reclamante și situate la parterul unui imobil de locuințe. Autorizația era valabilă pentru un an.

7. La 16 septembrie 1996, primăria a anulat autorizația, motivând că spațiul fusese extins prin lucrări efectuate ilegal. Primăria a dispus totodată demolarea acestora.

8. Prin 3 acțiuni introduse în fața instanțelor interne, reclamantii au solicitat anularea deciziei primăriei, reînnoirea autorizației și recunoașterea dreptului de proprietate al societății asupra spațiului comercial.

9. Printr-o primă hotărâre definitivă, pronunțată la 4 iunie 1998, Curtea de Apel Suceava a anulat decizia în litigiu. Curtea a reținut că primăria nu precizase ce construcții făceau obiectul deciziei din 16 septembrie 1996. Prin a doua hotărâre definitivă, din 29 aprilie 1999, aceeași curte de apel a obligat primăria să reînnoiască autorizația societății reclamante pentru desfășurarea unei activități comerciale în spațiul care îi aparținea. În fine, prin a treia hotărâre definitivă, din 10 noiembrie 2000, aceeași curte de apel a confirmat că societatea reclamantă era proprietara spațiului respectiv.

10. Primăria a refuzat reînnoirea autorizației și, la 15 septembrie 1999, a dispus demolarea celor două anexe ce serveau ca depozit.

11. Reclamantii s-au opus măsurii însă, în dimineața zilei de 20 septembrie 1999, angajați ai primăriei au demolat anexele.

12. La aceeași dată, reclamantii au introdus o acțiune împotriva autorităților locale. Aceștia au solicitat anularea ordinului de demolare și plata de despăgubiri. Prin încheierea pronunțată la aceeași dată, instanța a dispus suspendarea ordinului de demolare până la pronunțarea pe fondul cauzei.

13. Prin Hotărârea definitivă din 3 decembrie 1999, Curtea de Apel Bacău a admis recursul primăriei, considerând că suspendarea nu era justificată și, în orice caz, la ora la care s-a pronunțat instanța, anexele fuseseră demolate deja.

14. Prin Hotărârea din 4 iulie 2002, Tribunalul Suceava a anulat ordinul de demolare, iar primarul a fost obligat la plata unei amenzi pentru refuzul de a se conforma hotărârii definitive care dispunea reînnoirea autorizației.

15. În urma recursului pârâților, prin Hotărârea definitivă din 28 noiembrie 2002, Curtea de Apel Suceava a casat Hotărârea din 4 iulie 2002 și, pe fond, a respins acțiunea, cu motivarea că anexele fuseseră construite ilegal.

16. Primăria a reiterat refuzul de reînnoire a autorizației și a condiționat acordarea acesteia de anumite lucrări de modernizare a spațiului comercial.

17. În urma respingerii cererii pentru autorizație de construire în vederea lucrărilor de modernizare, prin Hotărârea definitivă din 19 iulie 2004, Tribunalul Bacău a obligat primăria să emită autorizația solicitată. Un executor judecătoresc s-a deplasat la sediul primăriei în vederea executării hotărârii, însă a primit un nou refuz.

18. Societatea reclamantă a efectuat lucrările și, la 3 septembrie 2004, primarul a dispus demolarea acestora, motivând că noile construcții erau ridicate abuziv pe domeniul public. Reclamanții au contestat ordinul de demolare, susținând că primarul refuza să se conformeze hotărârilor definitive care îl obligau să emită autorizația de funcționare și autorizația de construire.

19. La 29 septembrie 2005, primarul a emis autorizația de construire.

20. Prin Hotărârea din 22 decembrie 2005, Tribunalul Bacău a respins acțiunea și a confirmat legalitatea ordinului de demolare, cu motivarea că respectivele construcții erau ilegale, deoarece depășeau suprafața prevăzută de hotărârea definitivă din 19 iulie 2004. Reclamanții au formulat recurs.

21. În cursul anului 2006, inspectori ai primăriei au constatat că spațiul comercial fusese închiriat altor societăți care desfășurau acolo activități comerciale.

22. La 23 iunie 2009, primarul a emis autorizația de funcționare, care i-a fost transmisă societății reclamante prin scrisoare recomandată la adresa indicată de aceasta din urmă. Scrisoarea nu i-a parvenit, deoarece nu a ridicat-o de la poștă. Societatea reclamantă a luat cunoștință de existența acestor autorizații în cursul anului 2010, când la dosarul cauzei au fost depuse copii ale acestora.

23. Prin Hotărârea definitivă din 28 septembrie 2010, Curtea de Apel Bacău a respins recursul și a confirmat ordinul de demolare.

24. În cursul lunii decembrie 2010, angajați ai primăriei au demolat construcțiile anexe.

II. Dreptul intern relevant

25. Esențialul din reglementările interne relevante, și anume articolele din Codul de procedură civilă și din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, este descris în cauzele *Roman și Hogeia împotriva României* [(dec.), nr. 62.959/00, 31 august 2004] și *Topciov împotriva României* [(dec.), nr. 17.369/02, 15 iunie 2006].

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretensele încălcări ale art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

26. Reclamanții susțin că refuzul reînnoirii autorizației de funcționare și demolarea construcțiilor au adus atingere dreptului lor de acces la o instanță și dreptului lor la respectarea bunurilor. Aceștia invocă art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1, redactate, în părțile lor relevante, după cum urmează:

Art. 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale [...] de către o instanță independentă și imparțială [...] care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

Art. 1 din Protocolul nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Admisibilitate

1. Cu privire la calitatea de „victimă” a reclamantului

27. Curtea observă că domnul Botomei a introdus prezenta cerere în numele Societății Comerciale Bartolo Prod Com - S.R.L., dar și în nume propriu, în temeiul calității sale de administrator al societății.

28. Pentru început, Curtea observă că dacă domnul Botomei a participat la procedurile interne, acesta a acționat în calitate de reprezentant legal al societății reclamante, aceasta din urmă fiind unicul titular al dreptului de proprietate asupra spațiului comercial și al autorizației de funcționare.

29. Curtea amintește că nu se justifică ridicarea „vălului corporativ” sau neluarea în considerare a personalității juridice a unei societăți decât în împrejurări excepționale, în special atunci când se stabilește cu certitudine că aceasta se află în imposibilitatea de a sesiza, prin intermediul organismelor ei statutare, organele Convenției (*Agrotexim și altele împotriva Greciei*, 24 octombrie 1995, § 66, seria A nr. 330-A). În mod evident, nu aceasta era situația în speță, atât timp cât societatea reclamantă a putut sesiza Curtea fără vreo dificultate.

30. În orice caz, deținerea unei părți, chiar substanțiale, din capitalul social nu poate fi suficientă, în principiu, pentru a-l considera pe reclamant „victimă” în sensul art. 34 din Convenție (*Agrotexim și altele*, citată anterior, § 63). Este necesar totodată să existe un interes personal al respectivei persoane în obiectul cererii [*Olczak împotriva Poloniei* (dec.), nr. 30.417/96, § 58-60, CEDO 2002-X (fragmente), și *Pokis împotriva Letoniei* (dec.), nr. 528/02, CEDO 2006-XV]. Se impune constatarea că situația este diferită în prezenta cauză, domnul Botomei neinvocând alt prejudiciu în afara celui suferit de societatea al cărei administrator este (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Gărdean și S.C. Group 95 - S.A. împotriva României*, nr. 25.787/04, § 15, 1 decembrie 2009).

31. Prin urmare, Curtea consideră că domnul Botomei nu se poate pretinde victima unei încălcări a articolelor din Convenție invocate și, în consecință, declară cererea, în ceea ce îl privește pe acesta, incompatibilă *ratione personae* cu dispozițiile Convenției în sensul art. 35 § 3 și o respinge în conformitate cu art. 35 § 4.

2. Cu privire la capătul de cerere referitor la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1

32. Din perspectiva art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1, societatea reclamantă se plânge de demolarea construcțiilor anexe la localul comercial și de refuzul reînnoirii autorizației de funcționare.

a) Cu privire la capătul de cerere privind demolarea construcțiilor anexe la localul comercial

33. Reclamanta susține că demolarea construcțiilor anexe ia încălcat dreptul de acces la o instanță și dreptul la respectarea bunurilor.

34. Curtea constată că respectivele construcții anexe au fost demolate în conformitate cu dispozițiile primarului, pe care societatea reclamantă era liberă să le conteste în fața instanțelor interne care au judecat pe fond legalitatea dispozițiilor respective. Aceasta a beneficiat de

posibilitatea de a-și susține argumentele și de a-și apăra punctul de vedere în cadrul procedurilor echitabile și contradictorii, atât pe fond, cât și în cadrul căilor de atac exercitate împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță.

35. Întrucât legalitatea ordinelor de demolare a fost confirmată în urma unor proceduri care nu prezintă niciun aspect arbitrar, Curtea consideră că societatea reclamantă nu poate invoca o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor ca urmare a punerii în aplicare a hotărârilor respective. 36. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

b) Cu privire la capătul de cerere privind refuzul reînnoirii autorizației de funcționare

37. Societatea reclamantă se plânge de refuzul primarului municipiului Bacău de a executa hotărârea definitivă din 29 aprilie 1999 și de a-i reînnoi autorizația de funcționare.

38. Guvernul ridică excepția cu privire la lipsa calității de „victimă” a societății reclamante. Acesta consideră că societatea nu a dovedit că a suferit un prejudiciu în urma refuzului reînnoirii autorizației. Acesta susține că societatea reclamantă și-a continuat activitatea comercială în lipsa autorizației, motiv pentru care a fost amendată de mai multe ori, și că a închiriat spațiul altor societăți, obținând astfel profit.

39. Societatea reclamantă contestă acest argument. Aceasta susține că a suferit pierderi semnificative, deoarece activitatea sa a fost grav perturbată de refuzul reînnoirii autorizației.

40. Curtea constată, mai întâi, că autorizația în litigiu a fost emisă de Primăria Bacău la 23 iunie 2009 și că a fost trimisă cu scrisoare recomandată societății reclamante, care a omis să o ridice.

41. Întrucât societatea reclamantă nu a indicat niciun motiv valabil pentru justificarea acestei omisiuni, Curtea consideră că se impune restrângerea examinării capătului de cerere la perioada cuprinsă între 29 aprilie 1999 și 23 iunie 2009.

42. Referitor la excepția ridicată de Guvern, Curtea consideră că profitul obținut de pe urma închirierii spațiului comercial nu o privează pe societatea reclamantă de calitatea de victimă a unei încălcări a Convenției, în sensul art. 34 din Convenție.

43. În această privință, Curtea amintește că pierderea calității de „victimă” este posibilă numai dacă autoritățile naționale au recunoscut, explicit sau în substanță, și apoi au reparat încălcarea Convenției (*I. Dalban împotriva României* [MC], nr. 28.114/95, § 44, CEDO 1999-VI).

44. În cazul de față, pe lângă faptul că autoritățile naționale nu au recunoscut în niciun moment o încălcare a Convenției, chiriile încasate, chiar dacă ar fi putut atenua parțial consecințele economice ale refuzului reînnoirii autorizației de funcționare, nu puteau compensa faptul că, timp de peste 10 ani, societatea reclamantă a fost obligată să renunțe la activitatea ei ori să o continue cu riscul primirii de amenzi.

45. În consecință, Curtea respinge excepția ridicată de Guvern în ceea ce privește lipsa calității de victimă a societății reclamante.

46. Curtea subliniază apoi că susținerile formulate de societatea reclamantă în legătură cu refuzul reînnoirii autorizației, în măsura în care se referă la perioada cuprinsă între 29 aprilie 1999 și 23 iunie 2009, nu sunt în mod vădit nefondate în sensul art. 35 § 3 din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Este necesar așadar ca acest capăt de cerere să fie declarat admisibil.

B. Pe fond

47. Guvernul consideră că întârzierea acordării autorizației se datora în mare parte atitudinii societății reclamante, care a insistat să obțină o autorizație de funcționare și o

autorizație de construire pentru anexe ridicate abuziv pe domeniul public. Mai mult, acesta afirmă că primăria a fost sesizată în mai multe rânduri de locatarii imobilului în care era amplasat spațiul comercial, care și-au exprimat nemulțumirea față de activitatea societății reclamante.

48. Societatea reclamantă susține că nerespectarea hotărârii definitive din 29 aprilie 1999 și refuzul reînnoirii autorizației de funcționare constituiau forme de comportament abuziv din partea primarului față de societatea reclamantă.

49. Curtea reamintește că a soluționat numeroase cauze care ridicau probleme similare celei din prezenta speță, constatând încălcarea art. 6 § 1 din Convenție ca urmare a omisiunii autorităților, fără o justificare valabilă, de a executa întrun termen rezonabil o hotărâre definitivă pronunțată împotriva lor (a se vedea, de exemplu, *Tacea împotriva României*, nr. 746/02, 29 septembrie 2005; *Dragne și alții împotriva României*, nr. 78.047/01, 7 aprilie 2005; *Orha împotriva României*, nr. 1.486/02, 12 octombrie 2006; *Musteață și alții împotriva României*, nr. 67.344/01, 10.772/04, 14.819/04, 14.025/05 și 23.596/06, § 32, 6 octombrie 2009).

50. În prezenta cauză, Curtea observă că, deși reclamanta a obținut la 29 aprilie 1999 o hotărâre definitivă care obliga primăria să îi reînnoiască autorizația de funcționare, această hotărâre nu a fost executată decât la 23 iunie 2009. Prin urmare, a fost întârziată executarea cu mai mult de 10 ani.

51. Curtea nu poate accepta argumentele Guvernului, care susține că refuzul era consecința atitudinii societății reclamante. Curtea consideră că cererile societății reclamante pentru obținerea unei autorizații de funcționare și a unei autorizații de construire pentru anexele spațiului comercial nu puteau constitui un pretext pentru administrație să refuze reînnoirea autorizației de funcționare, dat fiind că litigiile referitoare la anexele respective au făcut obiectul unor proceduri diferite, soluționate în favoarea primăriei. Pe de altă parte, Curtea observă că, la 23 iunie 2009, primarul a emis autorizația de funcționare doar pentru spațiul comercial descris în Hotărârea din 29 aprilie 1999, fără să indice motivele obiective care l-au împiedicat timp de peste 10 ani să se conformeze hotărârii respective.

52. Referitor la disconfortul de care s-au plâns unii locatari, Curtea consideră că se referă la litigii cu caracter privat, care ar fi putut fi formulate în fața instanțelor interne de către persoanele interesate. În orice caz, nici aceste plângeri nu îl exonerau pe primar de obligația de a se conforma hotărârii definitive susmenționate, cu atât mai mult cu cât primarul avea posibilitatea de a retrage autorizația ulterior, în conformitate cu procedurile legale, în cazul în care reclamațiile locatarilor s-ar fi dovedit întemeiate.

53. După ce a examinat toate elementele ce i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus nicio faptă și niciun argument care ar putea conduce, în prezenta cauză, la o concluzie diferită de cea la care a ajuns în cauzele precitate (supra, § 49).

54. Având în vedere jurisprudența sa în materie și probele aflate la dosar, Curtea consideră că autoritățile locale ale municipiului Bacău nu au depus toate eforturile necesare pentru executarea cu celeritate a hotărârii definitive pronunțate în favoarea societății reclamante.

55. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție ca urmare a refuzului autorităților locale de a reînnoi autorizația de funcționare a societății reclamante în perioada 29 aprilie 1999-23 iunie 2009.

56. Pe de altă parte, având în vedere constatarea încălcării art. 6 § 1 din Convenție în raport cu perioada în litigiu, Curtea nu consideră necesar să examineze separat capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

57. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

58. Societatea reclamantă solicită 868.355,76 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material pe care l-ar fi suferit și care reprezintă foloase nerealizate ca urmare a imposibilității exploatării normale a spațiului comercial și a anexelor acestuia. Aceasta prezintă un raport de expertiză contabilă. Societatea reclamantă solicită totodată un milion de euro cu titlu de prejudiciu moral.

59. Guvernul contestă aceste pretenții, considerând că sumele solicitate sunt excesive și că au un caracter speculativ. În această privință, Guvernul subliniază că autorizația de funcționare era valabilă doar pentru un an. Guvernul adaugă că autorizația menționată nu viza anexele spațiului și că, în orice caz, societatea reclamantă a închiriat localul altor societăți, obținând astfel profit.

60. Curtea subliniază că singura bază care trebuie reținută pentru acordarea unei reparații echitabile constă, în speță, în constatarea încălcării art. 6 § 1 din Convenție, ca urmare a faptului că autoritățile locale nu au executat, într-un termen rezonabil, Hotărârea definitivă din 29 aprilie 1999. Aceasta nu poate să facă speculații cu privire la rezultatele activității societății reclamante în absența unei asemenea încălcări, nici să examineze totalul sumelor pe care aceasta din urmă le-ar fi putut obține dacă activitatea ei ar fi putut continua normal (a se vedea, *mutatis mutandis*, *S.C. Ghepardul - S.R.L. împotriva României*, nr. 29.268/03, § 68, 14 aprilie 2009).

61. Ținând seama de cele de mai sus, Curtea acordă societății reclamante 6.000 EUR cu titlu de prejudiciu material și moral.

B. Cheltuieli de judecată

62. De asemenea, societatea reclamantă solicită 80.212 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor interne și pentru cele efectuate în fața Curții. Au fost prezentate două facturi din 2005 și 2009, care atestau plata onorariului avocatului în cadrul procedurilor interne, și o factură din 2009, emisă pe numele cabinetului de avocat Botomei, pentru 20.000 EUR cu titlu de cheltuieli de reprezentare în fața Curții.

63. Guvernul consideră că sumele solicitate sunt excesive și că, în orice caz, din documentele prezentate nu reiese că onorariul în litigiu avea legătură cu prezenta cerere și că a fost achitat în mod real. Prin urmare, Guvernul solicită Curții să respingă cererea societății reclamante.

64. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora.

65. În speță, Curtea consideră că documentele justificative furnizate de societatea reclamantă nu permit stabilirea unei legături între cheltuielile și procedurile interne care fac obiectul prezentei cauze.

66. Referitor la cheltuielile de reprezentare în fața Curții, aceasta consideră că, în absența altor documente justificative, factura emisă pe numele cabinetului de avocat Botomei nu permite stabilirea naturii exacte a serviciilor oferite și caracterul lor necesar și obiectiv în cadrul procedurii angajate în fața Curții. Astfel, Curtea admite că domnul Botomei a efectuat în mod cert anumite cheltuieli pentru prezentarea cererii în fața Curții. În aceste condiții, pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41, Curtea decide să acorde societății reclamante 500 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

67. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,
CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat de reclamantă pe art. 6 § 1 și art. 1 din Protocolul nr. 1 cu privire la refuzul autorităților locale de a reînnoi autorizația de funcționare a societății reclamante în perioada 29 aprilie 1999-23 iunie 2009 și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;

3. hotărăște că nu este necesar să examineze separat capătul de cerere din perspectiva art. 1 din Protocolul nr. 1;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească societății reclamante, în termen de 3 luni de la data rămânerei definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 6.000 EUR (șase mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru ansamblul prejudiciilor suferite;

(ii) 500 EUR (cinci sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit de către societatea reclamantă, pentru cheltuielile de procedură;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 21 februarie 2012, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall, Santiago Quesada,

Președinte grefier